

Hensyn til de Poster, der endnu stod tilbage i Toldtariffen. At Kompensationsspørgsmaalet, der vel kan forvolde Banstigeligheder, skulde kunne forhindre en endelig Løsning, naar der i øvrigt var tilvejebragt Enighed, er der efter alt, hvad der foreligger, ikke Grund til at antage. I Toldkommissionen var man fra alle Sider enig om, at Kompensationsspørgsmaalet ikke ligger praktisk for, før Forhandlingerne om de væsentligste Uoverensstemmelser paa Toldloven havde ført til et heldigt Resultat. Den samme Opfattelse af dette Spørgsmaal har været raadende i det andet Ting. Ligesom man fra forskellige Side har været enig om, at dette Spørgsmaal først ved den endelige Behandling af Skattelovene blev aktuelt, saaledes har Folketinget i god Overensstemmelse hermed i sin Betænkning herom udtalt følgende:

„Medens der i Udvalget ligesom i Toldkommissionen er Enighed om, at Statskassen under Hensyn til Toldindtægternes stadige Stigning ikke behøver fuld Dækning for hele denne Medgang, er man paa den anden Side klar over, at Finanserne maa kræve Erstatning for den væsentlige Del af det Indtægtstab, Toldreformen medfører.

Da Kompensationsspørgsmaalet imidlertid ikke foreligger til praktisk Afgørelse, før man i Hovedsagen er bleven enig om Toldtariffens Affattelse, foretrækker Udvalgets Flertal at afvente Regeringens og Landstingets Stilling til de af Folketinget vedtagne Ændringsforslag, inden man gaar til Forhandlingen om Kompensationsspørgsmaalets Løsning.“

Den af Toldkommissionen og Folketinget i Forstaaelse med den forrige Regering anviste Vej er fulgt af den nuværende Finansminister. 6te Oktober 1897 har han forelagt Landstinget Toldlovsforlaget sammen med 2 andre Skattelove i den Stikelse, hvori de i Fjor blev vedtagne af Folketinget. Han har gjort dette, fordi han mener, at Forslagene kunne „tjene som Grundlag for en Forhandling mellem begge Ting og i det Haab, at det saa vil kunne lykkes ved gensidig Smødekommehed at føre disse vigtige Sager til Ende“ (se Landstingstidende 1897—98, Sp. 58). Under 1ste Behandling, som først fandt Sted fra 10de til 13de November, har han endvidere udtalt, at han „meget vil ønske, at man i Forhandlingerne i det eventuelle Udvalg vilde lægge dette Forslag til Grundlag for Forhandlingerne og vilde søge ikke at fravige det, uden at der er tilstrækkelig Grund dertil“. Han gentager senere, at han „meget vil tilraade, om man søgte at slutte sig til Folketingets Forslag i den Affattelse, det har“. Han tilføjer, at han „tror, det vil være Vejen til i Virkeligheden at komme til Ende med denne Sag“. (Sp. 534.)

Men Udvalgets Flertal har ikke fulgt denne Vej. Udvalget blev nedsat den 19de November, og Flertallet kommer nu ved Samlingens Slutning med en Mangfoldighed af Ændringsforslag, der efter Mindretallets Formening ikke tager Hensyn til de Resultater, der hidtil ere opnaaede, og som i Stedet for at føre videre fremad paa det Grundlag, det foreliggende Forslag indeholder, gaar i alt væsentligt tilbage til det Forslag, som er stillet af Toldkommissionens Flertal og paa meget væsentlige Punkter endog saa længere tilbage, f. Eks. Tømmer og Træ, i Forbindelse med forskellige ny Bestyrelsesforsatser, navnlig Landbrugstold. Resultatet af Flertallets Arbejde paa denne Sag synes saaledes at være dette, at de alvorlige Bestræbelser, der fra forskellige Side have været gjorte for at komme til Ende med Sagen, foreløbig ere spildte, idet Udsigterne for en virkelig Løsning af Spørgsmaalet ere blevene betydeligt formørkede ved Flertallets Stilling.

I øvrigt skal Mindretallet blot udtale, at da det nu maa betragtes som givet, at Sagen ikke kommer videre i Mar, saa er der under de forhaandenværende Forhold ikke nogen Anledning for Mindretallet til at udtale sig nærmere om Flertallets Ændringsforslag med den dertil knyttede Motivering og øvrige Bemærkninger. Med alt fornødent Forbehold med Hensyn til Position 19 i Regeringens Lovforslag skal Mindretallet derfor paa dette Trin af Sagens Gang indskrænke sig til i øvrigt at anbefale dette til uforandret Vedtagelse.